

Giới thiệu Kinh Tinh

Bạn đang theo dõi câu chuyện ngôn tình cổ đại với tựa đề Kinh Tinh của tác giả Hạ Tiểu Quân. "Bây giờ vì sư muốn nói cho ngươi..." Trên khuôn mặt phượng ân ưa nhìn của sư phụ hoàn toàn nghiêm túc, "Đó là sai! Càng yêu chân lý là cái quỷ gì? Ta phi. Ngươi chỉ cần nhớ rõ, sư phụ ta đây là người quan trọng nhất đời này của ngươi, cũng là người tốt nhất, lợi hại nhất trong những người ngươi đã gặp, người lợi hại hơn ta đều đã chết, nếu không thì còn chưa sinh ra, sư phụ là vị trí quan trọng nhất trong sinh mệnh ngươi, chân lý cái gì! Hiểu chưa?" Nhiều tình tiết ly kỳ vẫn còn ở phía trước, mời bạn đón đọc truyện online hay này.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Edit: Tiểu Phong Tranh

"Có người nói, ta yêu sư phụ, ta càng yêu chân lý. Nghe qua chưa?"

"Chưa." Nàng lắc đầu.

【Hay là sư phụ cũng có thể nói ra chân lý trong lời nói?】

"Bây giờ vì sư muốn nói cho ngươi..." Trên khuôn mặt ưa nhìn của sư phụ hoàn toàn nghiêm túc, "Đó là sai! Càng yêu chân lý là cái quỷ gì? Ta phi. Ngươi chỉ cần nhớ rõ, sư phụ ta đây là người quan trọng nhất đời này của ngươi, cũng là người tốt nhất, lợi hại nhất trong những người ngươi đã gặp, người lợi hại hơn ta đều đã chết, nếu không thì còn chưa sinh ra, sư phụ là vị trí quan trọng nhất trong sinh mệnh ngươi, chân lý cái gì! Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi..."

【Quả nhiên.】

....

Năm Hạ Thành thứ mười hai, huyện Tấn, mùa hạ.

"Sư phụ, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?"

"Huyện Giang."

"Để làm gì?"

"Tìm người."

"Tìm ai?"

"Nam nhân."

"Tìm hán làm gì?"

"Làm việc."

"Làm chuyện gì?"

"Chuyện quan trọng."

Biết tiếp tục hỏi nữa cũng sẽ không có đáp án, nàng hỏi ngược lại: "Việc gấp sao?"

Nam nhân kia, cũng chính là sư phụ nàng, gật gật đầu.

"Không phải cưỡi ngựa sẽ đi nhanh hơn sao?" Nàng chỉ về phía con ngựa thiên màu nâu sư phụ đang dắt.

"Không cần."

"Vì sao?"

"Không vội."

"...."

Nàng tên là Hạ Tiểu Hồ, mùa hạ năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, hạp bắc nhân.

Lần đầu gặp sư phụ là mùa xuân năm ấy. Cha mẹ sinh một nam hài, cũng chính là đệ đệ của nàng. Nhưng, gia đình nàng rất cuộc không nuôi nổi bốn người, vì thế...

Nàng bị bán.

Mặc dù nàng không có tư sắc bậc nhất, nhưng mama Lư Hưong lâu nói, cũng có thể làm người tiếp khách bậc hai, nàng không biết cảm kỳ thư họa, cho dù học cũng không thể tài giỏi được, bán nghệ không bán thân và vân vân là hoàn toàn không thể.

Trước một ngày tới thanh lâu, theo lệ thường, mama sẽ đưa cô nương mới đi xuống phố, cũng để các công tử nhìn rõ mặt hàng mới, đêm đó ai nghĩ muốn YY thì phải chuẩn bị trước những gì người đó thích.

Muốn được cứu? Được thôi. Nếu như lúc dạo phố có ai mua người, vậy chúc mừng, người không cần lưu lạc phong trần.

Tuy rằng cơ hội cực kỳ thấp.

Nàng liền cứ đi như vậy, nhìn nữ tử bên cạnh cực lực bán rẻ tiếng cười với người qua đường, cũng không biết là hy vọng lúc này mình bị mua đi, hay là hy vọng đêm nay công tử nhà ai tìm tới cửa có thể dịu dàng một chút.

Nàng cảm thấy sợ hãi buồn nôn, cảm giác giống như sắp phải lên pháp trường.

Lúc này, một cái nam tử gọi mama lại, giống như đang thương lượng cái gì. Rất xa, không nhìn rõ mặt của hắn, chẳng qua trông mama rất vui vẻ.

【Có thể là cô nương nào đó được mua với số tiền lớn.】 Nàng trộm nhìn cô nương xinh đẹp kia, sau đó về mặt khăn trang.

Không ngờ mama lại đi về phía nàng, kéo nàng đến trước mặt người kia: "Ánh mắt công tử thật tốt, tuy nữ tử này không phải xinh đẹp nhất, nhưng cũng thanh lệ xinh đẹp nho nhã, khí chất thanh nhã, đậm nhạt vừa phải, năm mười hai hoa [1] này rất đáng giá, đáng giá!" Nói xong đẩy nàng về phía nam tử đó.

[1] Năm đồng tiền = 1 hoa.

Nàng lao đảo bỏ nhào về phía trước, hắn đón lấy nàng. Ngẩng đầu, nàng nhìn hắn.

Khuôn mặt kia, cả đời nàng, cũng sẽ không quên.

Nàng chưa từng gặp người đẹp như vậy, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, đến khi hắn khua tay trước mắt nàng.

Nàng lấy lại tinh thần: "Người dùng năm mươi hai mua ta!?" Năm mươi hai a! Đúng là một kẻ dư dả.

"Ừ." Hắn gật đầu, "Người tự do rồi, đi thôi."

"Vì sao trả nhiều như vậy?" Nàng nắm ống tay hắn đang định rời đi.

"Không cần cò kè mặc cả." Về mặt hắn nực cười, "Cô nương vẫn cầm lấy tay áo tại hạ không buông, có phải là muốn lấy thân báo đáp, báo đáp ơn chuộc thân?"

"Ta không còn nơi nào khác để đi, người có thể đưa ta theo không? Lấy thân báo đáp cũng được, nhưng mà công tử người...."

【Nhưng mà người đẹp quốc sắc thiên hương, sợ người chê ta xấu thôi.】

"Ta là lang nhân, một cô nương luôn ở trong nhà như người đi theo ta, không sợ khổ?"

"Ta cũng phải chưa từng chịu khổ, sao phải sợ."

"Tốt lắm." Hắn cười, dung nhan khuynh thế, "Sau này, ta chính là sư phụ người. Người tên là gì?"

Nàng suy nghĩ nửa ngày mới nói: "Ta không có tên."

"Vì sư tên là Hạ Quân. Sau này, người tên là... Hạ Tiểu Hồ được rồi."

【Hạ Tiểu Hồ? Đây là tên gì?】 Nàng kinh ngạc.

"Không tốt sao?"

"Rất tốt, đồ nhi rất thích."

"Vậy được rồi."

... ..

Bạn đang đọc truyện *Khinh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2

Edit: Tiểu Phong Tranh

Ban đêm, khách điểm

"Sư phụ....."

【Giường này, là người ngủ hay là con ngủ?】

"Vi sư biết người muốn hỏi cái gì, là ai ngủ giường đúng không?" Sư phụ hỏi.

Nàng gật đầu.

"Hỏi vấn đề này làm gì? Nghĩ thôi cũng biết nhất định là ta muốn ngủ! Người ngủ giường, nếu không ta ngủ dưới đất cũng được. Tối nay ta sẽ gọi người đưa nước tới đây, người cần tắm rửa không?"

Nàng gật đầu.

"Vi sư tắm trước, người thì thôi đi, ngày mai tính tiếp."

"Vi cái gì!" Nàng kháng nghị, "Không công bằng!"

"Vốn không công bằng." Sư phụ cười đến là xinh đẹp, "Ai kêu đồ nhi người phía dưới ít một....."

"Sư phụ!"

"Thôi được, ta không nói, không nói nữa.... Nhưng ngày mai người mới có thể tắm."

"....."

Lăn qua lăn lại thật lâu, cuối cùng nàng vẫn ngoan ngoãn ngủ trên giường.

Nằm xuống rồi, nàng lại ngủ không được: "Sư phụ."

"Lại — làm sao vậy!?" Ngữ khí của sư phụ rất không tốt, "Ngay cả tắm rửa cũng không để người ta làm nữa?"

Tiếng nước.

"Tối như vậy người tắm như thế nào?"

"Ta rất lợi hại. Chẳng lẽ phải đèn đuốc sáng trưng, cho người xem vi sư tắm rửa? Thế không phải ta đây chịu thiệt rồi?"

Nói hết mức.

"Sư phụ, ta không ngủ được."

"Nằm lâu sẽ ngủ được."

Tiếng nước.

"Thật sự không ngủ được."

"Vậy ngươi đừng ngủ."

"Người nói nửa tháng đến huyện Giang là giả?"

"Ta bịa chuyện. Ước chừng còn khoảng nửa tháng nữa."

【Ước chừng cái đầu nhà ngươi ấy...】

Thật lâu sau, rốt cục vang lên tiếng hít thở nhỏ bé đều đặn.

Hắn cười khẽ.

... ..

"Tiến bước mạnh mẽ đến con đường không biết tên kia đi, chạy trốn đi! Huynh đệ của ta!"

"Giờ bốn vó nhỏ đáng yêu của ngươi lên đi!"

"Thieu đốt đi ~ thieu đốt đi ~ hòa mã ~"

"Đủ đủ đủ! Ghim cương đủ rồi!"

Đây là lời thoại các loại mà sư phụ dùng để con ngựa chạy, không có một lần nào sư phụ hô "Đi."

"Sư phụ, ngựa này tên là gì?"

"Phi Thôn Bạt Đào Trai."

Sau đó.....

"Đến đến đến, thêm củ cải cho ngươi ăn ~ Ha ha ha, Lang Thôn Hồ Yết [1], nhìn ngươi kẻ ăn tạp này."

"Tiểu Hoa Hoa [2], lại bên này, hôm nay ngươi hẳn là phải tắm rửa rồi!"

"Phái Đại Tinh! Sinh nhật vui vẻ! Hôm nay là mười bốn ngày sau nhập xuân, là sinh nhật của ngươi!"

[1] Lang Thôn Hồ Yết: nghĩa là 'ăn như hổ đói'.

[2] Tiểu Hoa Hoa: nghĩa là 'hoa nhỏ'.

Không có một lần nào sư phụ kêu tên "Phi Thôn Bạt Đào Trai" này.

Sinh nhật Phi Thôn Bạt Đào Trai, cũng không phải mười bốn ngày sau khi nhập xuân, mà là ngày thứ ba giữa mùa đông.

... ..

Thật ra lộ trình chỉ có vài ngày, nói nửa tháng cái gì, toàn bộ là sư phụ gạt người. "Ước chừng" thật sự rất vớ vẩn.

Sư phụ đưa nàng đến phía trước một tòa nhà lớn, tráng lệ, vừa thấy đã biết là nhà của kẻ giàu có.

"Oa oa! Thật lớn thật khá!"

Sư phụ cười, gõ cửa.

Một lão bộc tiến đến mở môn, "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Hạ công tử. Công tử chờ ngài nhiều ngày, mời vào."

Sư phụ tùy tay cho một thỏi bạc: "Xem ra đúng là đã lâu không tới rồi, cái này là lễ gặp mặt. Lão Lưu nhận đi."

Lão bộc cười hi hi đón lấy.

Sư phụ cứ như vậy tiêu sái bước vào nhà, giống như nơi đây chính là nhà của hắn vậy. Một gã nam tử nghênh đón, "Hạ huynh, đã lâu không thấy."

"Hôm nay tại hạ thấy tinh thần Tào công tử rất tốt, chẳng lẽ là bởi vì biết được tại hạ muốn tới đây sao?"

"Tình tình này của ngươi đúng là vẫn không thay đổi."

"Đúng là không thay đổi. Vì sao phải thay đổi?"

Người được gọi là Tào công tử nở nụ cười. Về mặt nhất thời cười đến rạn rờ.

"Đề ta giới thiệu hai người với nhau, "Sur phụ kéo nàng qua, "Đây là phú hộ số một huyện Giang, Tào Viện. Tào huynh, vị này chính là ái đồ của ta, Hạ Tiểu Hồ."

"Tào công tử." Nàng hơi hơi cúi đầu.

"Hạ cô nương hảo." Tào Viện cười với nàng.

"Tốt lắm, Tào huynh, ta phải gửi nàng ở chỗ người mấy ngày. Ta có việc, ước chừng nửa tháng sau sẽ trở về."

"Người lại muốn đi..."

Sur phụ trừng mắt nhìn hấn một, giống như đây không phải nơi thích hợp để nói, nói lời không nên.

"Là tại hạ mạo phạm. Yên tâm đi, ta sẽ chiều cố thật tốt đồ nhi bảo bối của người." Tào Viện nói, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Lo lắng gì chứ? Nàng không hiểu.

Sur phụ quay đầu bước đi: "Tiểu hồ ly phải ngoan ngoãn, tuy rằng bình thường người rất ngốc nghếch lại vụng về, nhưng mà vì sư vẫn lựa chọn tin tưởng người. Vì sư sẽ trở lại rất nhanh." Nói xong chạy rất nhanh về phía cửa.

"Sur phụ!" Nàng chạy về phía trước, cũng không thấy được bóng người của sư phụ.

"Hạ cô nương, về phần phòng ốc an bài như thế nào?"

Đầu tiên nàng sửng sốt, sau đó là bật khóc: "Sur phụ chưa từng để một mình ta lại...." Ngay sau đó lại muốn đuổi theo.

"Mấy năm gần đây trong thành không yên, một cô nương như người, vẫn đừng nên tùy tiện chạy loạn, ta cũng dễ ăn nói với sư phụ người."

"Khi nào thì không yên? Không yên đã vài năm rồi, cũng không xảy ra chuyện gì. Lại là chuyện gì, Cửu Vương gia muốn mưu phản? Gần đây chuyện xảy ra chưa đủ nhiều sao? Sớm thành thói quen."

"Là Cửu Vương gia muốn mưu phản đấy." Tào Viện rên nhỏ.

"Dù sao huyện Giang cũng chỉ có vậy, rất nhanh ta sẽ trở lại!"

"Hai thầy trò cùng một dạng." Tào Viện bóp trán, "Hạ cô nương!"

"Ta cùng người nói chút chuyện về Cửu Vương gia được không? Sur phụ người nói sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về."

Hả? Bước chân nàng dừng lại: "Được rồi."

"Dù sao nàng cũng phải biết, sớm hay muộn cũng phải biết." Tào Viện rên rỉ.

... ..

Cửu Vương gia là con thứ chín của Thế tổ, do một thị nữ và Hoàng thượng vụng trộm sinh ra, sau đó thị nữ được sắc lập làm Chiêu Phi.

Sau Dụ Thân vương họ Tề soán vị, sửa quốc hiệu thành Đại Tề. Tề Khâm năm thứ mười hai, Nhị Hoàng tử Đông Phương Lư Thủy đoạt lại Hoàng vị.

Giai đoạn đầu của triều đại, chính trị không ổn định.

Cửu Vương gia, Đông Phương Tuấn, trời sinh tính tình tự do, rất thích âm nhạc, thường xuyên cải trang ra cung du ngoạn, một lần du ngoạn là mấy tháng, thậm chí vài năm. Tục truyền rằng, thông minh vô song, cũng giỏi thư họa, diện mạo tuấn mỹ vô song, cũng không ham nữ sắc, thích hưởng thụ mỹ thực.

"Người này không để bụng danh lợi, vì sao lại...." Nàng không nhận được hỏi.

"Ta cũng không hiểu được." Tào Viện nói, "Có lẽ là hấn không biết có chuyện gì mình không thể làm, cho nên dùng chính tính mạng mình đổi lấy Hoàng vị."

"Thật sự là nhầm chán." Nàng phẫn nộ nói, "Trên đời này kẻ nhầm chán thật đúng là nhiều, uống phí bản năng thiên phú của chính mình."

"Ta cũng không có quyền nói gì đó, hấn chính là một người khó hiểu như vậy."

"Nói rất hay! Giống như là người biết hấn vậy."

Tào Viện không nói gì.

"Hy vọng sư phụ sớm trở về một chút." Nàng nói.

"Hiện nay bên ngoài nơi nơi lừng bắt bè đảng quan binh, thận trọng từ lời nói đến việc làm một chút, cũng đừng ra ngoài nhiều."

"Đã biết."

Cửu Vương gia a....

Thật đúng là người kỳ quái.

... ..

"Tiểu hồ ly, tương lai ngươi tìm tước công, nhất định phải tìm người soái hơn sư phụ, thông minh hơn sư phụ, là nam nhân vĩ đại hơn sư phụ, bằng không vì sư nhất định sẽ không đồng ý!"

"Vây.... Nếu không tìm ra được?"

Sư phụ suy nghĩ: "Vây thì vì sư đành phải hy sinh một chút."

"Ồ.... .." Nàng trầm mặc.

"Vì sư có chút không tin, về mặt kia của ngươi là đang khổ sở khó chịu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3.1

Edit: Tiểu Phong Tranh

Ba ngày. Sư phụ vẫn chưa trở về.

"Rõ ràng người nói mấy ngày sau sẽ trở về!" Nàng kêu gào với Tào Viện.

"Hạ cô nương, rõ ràng sư phụ ngươi nói là nửa tháng." Tào Viện cười khở, "Hạ huynh nói được thì làm được, chớ có lo lắng."

"Được rồi....." Nàng quay lại ngồi trước cửa sổ, thở dài, "Lâu như vậy, Tào công tử, ngươi nói xem, sao nửa tháng này có thể lâu đến như vậy?"

"Hạ cô nương có muốn lên phố đi dạo hay là không?" Thấy nàng nhàm chán, hẩn hỏi.

"Không phải ngươi nói là...."

"Nếu cô nương không ngại bản công tử cùng đi." Tào Viện nói.

"Được được, đương nhiên là được!" Nói xong nàng lại ngập ngừng, "Nhưng mà ta không có tiền..."

"Đã là ái đồ của Hạ huynh, sao ta dám thất lễ? Dùng tiền của ta là được rồi, đi thôi."

"Cám ơn ngươi, ngươi thật tốt! Chúng ta đi..."

Đột nhiên một thanh âm vang lên, lão Lưu kêu: "Công, công tử, quan binh tới..."

【Quan binh? Sao quan binh lại đột nhập nhà dân?】 nàng nghi hoặc.

Lúc này một đám nha dịch, bộ khoái đi vào nội sảnh, người nọ cầm đầu nói: "Tào công tử, mấy năm gần đây trong thành không an bình, ta theo lệ đến khám xét, nếu có đắc tội, mong công tử thông cảm"

【Truy nã bè đảng phản tặc a....】

"Không sao, ngài nghiêm túc chấp hành công vụ, thật khiến tại hạ kính phục. Lão Lưu, lấy chút điểm tâm ra chiêu đãi."

“Tào công.”

Tào Viện ngắt lời hắn: “Một ít trà bánh thôi, bày tỏ sự kính nể.”

“Đa tạ Tào công tử khoản đãi”, Người nọ gật đầu, “Đúng rồi, mới vừa rồi ta thấy vị cô nương này không giống người địa phương, nàng là?”

Nàng đang muốn mở miệng Tào Viện, Tào Viện đã thay nàng mở miệng, “Nàng là biểu muội của tại hạ, mấy ngày trước vượt ngàn dặm đến đây. Mấy tháng trước cha mẹ nàng đã mất.” Nói dối mà không đỏ mặt, loạn hô hấp.

Nàng cười với người nọ.

Sau đó bọn nha dịch cũng không làm khó dễ gì liền rời đi. Nàng hỏi: “Mỗi tháng đều có người tới như vậy sao?” Còn không dọa người khác sợ muốn chết?

Tào Viện gật đầu: “Cũng thành thói quen.”

“Chúng ta đây có đi dạo phố nữa không?”

“Dạo, đương nhiên dạo. Sao lại không đi?”

.....

Trong tay nàng cầm bánh nướng, vừa đi vừa ăn, tán gẫu với Tào Viện:

“Bánh nướng ở chỗ các ngươì có quá nhiều mè, ta không thích.”

“Hạ cô nương không thích hạt mè?”

“Kêu ta là Tiểu Hồ đi. Kêu Hạ cô nương không loạn mới lạ.”

“Vây..... Tiểu Hồ, ngươì thấy ngọc bội kia thế nào?”

Ngọc bội? “Rất đẹp.”

Tào Viện đi về phía sạp hàng: “Ông chủ, ngọc bội này bán bao nhiêu?”

“Công tử quả có ánh mắt tốt. Ngọc bội này chính là tiểu nhân mua từ chỗ thương nhân Tây Vực, giá mười lượng!”

Mười lượng!

“Thực đắt tiền, ngươì thật muốn mua?”

“Ta thấy ngươì mang sẽ rất xinh đẹp.”

“Ta không thích hợp mang trang sức, một cô nương ở nông thôn như ta.....”

Tào Viện đã quăng mười lượng ra: “Lấy cái này đi.” Sau đó đưa ngọc bội cho nàng.

“Ta..... Thứ này rất quý, ta không thể nhận.....”

“Tiểu Hồ không muốn đeo, chẳng lẽ muốn để lại cho tại hạ đeo?”

Ngươi để nó lại cho nương tử tương lai của ngươi đi! “Ta.....”

Tào Viện kéo tay nàng, tự ý đeo cho nàng: “Quả nhiên đẹp.”

Lúc này chợ đột nhiên yên tĩnh, nàng quay đầu lại nhìn, là nha dịch khi nãy. Mỗi người bọn họ đều làm mặt nghiêm túc, khiến nàng không khỏi có chút sợ hãi.

“Chư vị xem”, Là người nọ khi nãy, “Triều đình đã quyết định dốc toàn lực trừ nã bè đảng phản tặc, nếu như phát hiện ra, người liên quan, đều xử tử. Nếu phát hiện tung tích của Cửu Vương gia, thông báo được trăm lượng, bắt sống được ngàn lượng. Không chính xác, bắt làm người, tru di cửu tộc.”

Nói xong giơ lên một bức họa, “Người này là Cửu vương gia.”

Nàng cúi cổ muốn nhìn, chưa thấy được gì, sắc mặt Tào Viện đứng bên cạnh đã tái nhợt.

Đến khi thấy được rõ người trên bức họa, nàng không khỏi kêu lên sợ hãi: “A!”

Người nọ..... Là sư phụ.

.....

Năm ngày, sư phụ không trở về; tám ngày, sư phụ không trở về; mười ngày, sư phụ không trở về.

Nửa tháng.

Đêm đó, nàng ngủ không yên, ngày thường đều có sư phụ đỡ nàng ngủ, nhưng hôm nay sư phụ không ở đây. Một mình nàng đi tới đi lui trong sân, đột nhiên, một bóng người từ ngoài tường nhảy vào

Mùi máu tươi nồng nặc phả về phía trước.

Nàng đi lên trước xem, chưa từng gặp quan khuôn mặt chật vật, ánh mắt như vậy, giọng nói như vậy.

“Tiểu hồ ly.....” Hắn tận lực chống đỡ, không cho chính mình ngã xuống.

Lại là mùi hương như thế, cảm giác như thế, vẻ mặt như thế, kiêu ngạo như thế.

Hắn đã trở lại.

.....

“Chúng ta đều bị lãng quên, đều bị lãng quên thật lâu. Thời gian chính là một kẻ ăn trộm.....”

Sư phụ thường thường xướng một bài hát, không đúng, sư phụ thường thường xướng rất nhiều bài hát, chỉ là đoạn đầu này nàng có ấn tượng nhất.

Nàng vẫn luôn nhớ kỹ vài câu ca từ này.

“Sư phụ, người bị ai lãng quên chứ?”

Ánh mắt hắn mờ mịt: “Dường như đã có một thế giới, vứt bỏ ta. Dường như ta đến từ nơi đó, ta lại không nhớ rõ.”

(Tranh: Nghi vấn anh này xuyên không. Hoặc là tiên bị đẩy xuống trần gian lịch kiếp /)

“Cho nên mới cho rằng mình bị đối phương quên đi..... Khó trách.” Nàng rất cố gắng suy nghĩ cẩn thận.

“Không sao cả, một ngày nào đó ai cũng sẽ bị lãng quên.”

Nàng không biết vì sao xúc động, ôm hắn: “Sư phụ, cho dù toàn thiên hạ quên đi người, đồ nhi cũng sẽ nhớ kỹ người. Ta sẽ nhớ thật kỹ, thật rõ ràng, cả đời sẽ không quên.”

【Cả đời, cũng sẽ không quên.】

Sư phụ nhìn nàng, hơi hơi mỉm cười. Nụ cười đẹp đến thế, dường như khiến hoa bên đường cũng thấy hổ thẹn.

Hắn giờ tay sờ sờ đầu nàng, “Tiểu hồ ly.....”

Vô cùng xúc động.

“Tuy rằng vì sư rất cảm động, nhưng là sư phụ ta soái như vậy, mạnh như vậy, điều [1] như vậy, thần thông như vậy, có mặt mũi, có trình độ, có phẩm vị, có đại não, căn bản là người hoàn toàn hoàn mỹ, không có khả năng có người quên nổi ta. Cho nên, chớ có lo lắng.”

[1] Ý tại mặt nghĩa, 'điều' là...

【Không đúng. Hoàn toàn không đúng rồi. Thời điểm này, lời nên nói nhất định không phải là lời này!】

Bạn đang đọc truyện *Kinh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3.2

Edit: Tiểu Phong Tranh

Hắn ngủ suốt một ngày một đêm.

Nàng cũng trông coi hắn một ngày một đêm. Trong lúc ngủ mơ sư phụ vẫn cười, ôn hòa đến giống như thường ngày.

Khi nàng còn đang ngẩn ngơ, một tiếng gọi khàn khàn không lưu loát truyền đến: “Tiểu hồ ly.....”

Trên giường hắn khó khăn mở mắt, lần đầu có sức đến vậy.

“Sư phụ, uống nước đi.” Nàng đứng dậy châm trà.

Nhìn hình bóng của nàng, Hạ Quân nói: “Tiểu hồ ly, nếu vì sư không cần thận đũa giỡn đánh mất tính mạng, người gả cho Tào Viện đi.”

Động tác của nàng bỗng nhiên dừng lại: “Sư phụ đang nói lời linh tinh gì vậy, cái gì đùa giỡn chứ...”

“Không phải người đã biết rồi sao? Vì sư chính là Cửu vương gia, ta không tên là Hạ Quân, ta tên Đông Phương Tuấn, Đương kim Hoàng thượng là Nhị Hoàng huynh của ta, ta liên hợp với đảng phái còn sót lại của Dự thân vương, cùng với thế lực ngoại tộc mưu phản, hiện tại triều đình đang chuẩn bị bắt ta hồi cung, đao phủ ở pháp trường vẫn luôn mài dao.”

“Ai quản người bên ngoài nói thế nào? Sư phụ chính là sư phụ, Cửu Vương gia gì chứ, ta mới không nghe bọn họ nói bừa.” Với tính cách vô lại này của sư phụ, không có khả năng mưu phản, hắn không ham vinh hoa như vậy sao có thể đoạt Hoàng vị? Đừng nói đùa.

“Đó là sự thật.” Hắn nói.

Nàng thoáng cái không nghe rõ: “Cái gì?”

“Việc vì sư khởi binh mưu phản, là sự thật. Hiện nay hai vạn binh sĩ đã ở trong vòng mười dặm chờ thời cơ hành sự.”

“Sư phụ đừng nói đùa.....”

“Vì sư không phải đang nói đùa, lần này là nghiêm túc khó có được của vì sư mấy năm qua. Cho nên nếu vì sư không về được, người gả cho Tào Viện đi.” Hắn nói vô cùng nhẹ nhàng, duỗi tay nhận lấy chén trà trong tay nàng, uống một hơi cạn sạch.

“Sư phụ.....” Nàng há mồm muốn nói gì, nhưng nhìn hắn lạnh nhạt cười, lại lui bước.

“Đồ nhí, mười lăm tháng Tám, ngày hội Trung Thu. Sẽ là ngày quân ta tiến công. Đến lúc đó, thành đồ mưa máu.” Hắn đứng lên, bước chân lao đảo, bàn tay vỗ nhẹ mặt của nàng, “Nhất định sẽ..... Rất thú vị. Người nói xem? Tiểu hồ ly.”

Nói xong đi ra khỏi phòng, để lại một mình nàng ngơ ngẩn.

.....

“Người cần gì phải như thế?” Tào Viện thờ dài, “Nhìn nàng khổ sở, cơm cũng không ăn.”

Hắn nuốt đồ ăn trong miệng xuống: “Bằng không người nói ta nên làm cái gì bây giờ? Để Hoàng huynh biết được ta có một đồ nhí bảo bối như vậy, hắn có thể không bắt vật nhỏ không có lực sát thương này tới uy hiếp sao? Hắn đã phái người tra xét, ta liền giao lại tiểu hồ ly cho người, người nói với người bên ngoài đó là biểu muội bà con xa của người, chọn ngày lập tức thành thân; nhưng nếu người dám phụ nàng, cho dù ở tầng cuối địa ngục, ta cũng muốn thiên đao vạn quả người, ta nói được thì làm được.”

“Giao lại cho tại hạ? Ý của người là.....”

“Cười nàng, bớt nói lời thừa đi. Coi như không biết ta.” Hắn mạnh mẽ đập bàn, “Sau đó người nói là ta sai người trộm tiền của người nuôi quân, tất cả đều không liên quan tới người! Hiểu không? Tất cả đều không liên quan tới người, quân đội người không nuôi, tiền người chưa cho, cùng ta làm bằng hữu người không có..... Thôi bỏ đi, để ta diễn cảnh Lưu Thủy chết vẫn người: Trẫm đã phái người tra xét, Tào công tử, dường như người và Cửu Vương gia rất thân thiết, tại vì sao?”

“Hạ huynh.....”

“Tào công tử, trầm hồi, sao người lại không đáp? Cô nương Bắc Hạ kia là ai?”

“Ta nói.....”

“Tào công tử, nếu người không phối hợp khai báo với trẫm, trẫm liền trảm cả nhà người! Trẫm đến gà chó cũng không tha, cớ đại cũng cắt trụi, phòng ốc sách thư hủy toàn bộ, toàn bộ tài sản sung vào quốc khố!”

“Hiệp trợ hạ huynh khởi binh là tại hạ tự nguyện, nếu có gì tai họa, ta nguyện cùng Hạ huynh đồng sinh cộng tử! Thỉnh ngài bỏ qua cho phòng ốc thư sách đi! Thỉnh ngài suy nghĩ lại chuyện của Tiểu Hồ cô nương!”

“Ai muốn chết cùng ngươi, có ghê tởm hay không. Ta sợ nhảm chán, bày mưu lập kế vốn không thể xảy ra, hơn nữa trò chơi này là ta khơi mào, muốn chơi ta liền chơi đến cuối cùng, cùng lắm thì ta chịu trách nhiệm toàn bộ.” Hắn nói chắc như đinh đóng cột, “Tiểu Hồ cô nương, đã có thể kêu thân thiết như vậy, tiến triển không thành vấn đề, cùng lắm thì gạo nấu thành cơm. Không phải, ta đang giải thích. Dù sao giao cho ngươi là được, ngươi không muốn nhận cũng phải nhận! Đã hiểu chưa?”

Tào Viện thở dài: “Ta đi kêu nàng ra ăn cơm.”

.....

“Vi sư đã nói với Tào Viện, các ngươi chọn ngày lập tức thành thân.” Nói xong, hắn tươi cười, “Rất vui về sao? Tiểu hồ ly phải làm tiểu phú bà. Tương lai ngươi sẽ không còn là tiểu hồ ly, là Kim hồ ly!”

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt sư phụ, cố gắng tìm một tia đùa giỡn: “Sư phụ, ta muốn gả cho người, người cưới ta được không?”

“Tiểu hồ ly, đừng ồn ào, sư phụ sẽ giúp ngươi chọn giá y đẹp nhất.”

“Sư phụ.”

“Đang tốt lành sao lại khóc? Tiểu hồ ly? Có phải ngươi muốn làm canh hồ ly hay không?”

Sư phụ không ôm nàng giống như trước kia.

“Sao sư phụ không an ủi ta?”

“... Không phải ta đang an ủi rồi sao?”

“Không phải như thế này.” Nàng khóc lớn hơn nữa.

“Thật là, đã sắp thành thân rồi còn muốn sư phụ ôm.”

Nàng khóc lóc đuổi hắn ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Khinh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4.1

Edit: Tiểu Phong Tranh

"Đến đây, đồ nhi, theo vi sư đi chọn hỉ phục!" Đêm trước khi thành thân, hắn mỉm cười nói, "Hôn sự sắp tới rồi, phải nhanh chóng chọn vải tốt một chút mới được. Đi thôi." Nói xong lập tức kéo tay nàng.

"Ta không muốn đi!" Nàng hất tay hắn.

"A!" Hắn kêu đau, "Tiểu hồ ly ngươi điên có phải hay không? Vậy mà lại đánh sư phụ?"

"Mặc kệ! Ta không muốn đi chọn!" Nàng lớn tiếng, "Không đi không đi không đi! Muốn mặc thì chính ngươi mặc đi!"

Giọng hắn còn lớn hơn: "Nhưng mà ngươi nhất định phải chọn! Không muốn đi cũng phải đi! Sư phụ không kết hôn thì mặc hỉ phục để làm gì?"

"Không cần!" Lại lớn tiếng.

"Phải!" Tăng lớn thanh.

"Không cần!" Siêu lớn tiếng.

"Phải!" Lớn tiếng vô song.

"Ô ô ô. Hung dữ làm gì! Lớn tiếng thì thắng sao? Kêu lớn thì lợi hại lắm sao?"

Hắn bình tĩnh: "Dĩ nhiên là không lợi hại, có điều...."

Chỉ chớp mắt, nàng đã bị người đưa đến trước tiệm vải.

"Chiều này mạnh mẽ hơn."

... ..

Bởi vì sư phụ nói hần đã muốn làm nhạc phụ, nếu chậm chạp sẽ làm không được, cho nên hôn sự thực sự rất vội vã.

Hỉ phục là hần chọn, kiểu dáng cũng là hần đặt, bởi vì ngại đồ thắm tằm thường cho nên thêu hoa mai màu trắng bạc ở trên. Ngoài ra, hần tặng cho nàng tặng không ít đồ cưới, dùng làm lễ vật nhà ngoại.

Xuất giá lúc sáng sớm, nghe được chính miệng hần phân phó nha hoàn trang điểm dừng bôi phấn cho nàng, dùng bột mì thay thế là được rồi, bởi vì trong phấn có độc tố, còn nói dùng màu son nàng thích nhất, châu sai nặng quá sợ nàng không đỡ nổi, cho nên đánh cho nàng một bộ rồng ruột.

Ngay cả khuê phòng tình thú cũng đều chuẩn bị tốt, chuẩn bị một bao đồ đưa cho nàng. Săn sóc như thế, nàng nên vui mừng mới phải.

Nhưng như thế nào nàng cũng không thể vui vẻ đứng dậy.

【Liên như vậy không chút do dự ôm nàng ra ngoài.....】Nàng ngẩng đầu, muốn khóc, lại sợ đồ trang sức bị hư.

Nhìn hần cười đến sang sảng, kính rượu phạt rượu vui vẻ như vậy, đáy mắt một tia không muốn cũng không có. Thật lạnh lùng. Giống như là băng đá.

Nàng ở trong tân phòng. Rất nhanh, tiệc rượu sẽ tàn, tân lang sẽ vào tân phòng. Dạ dày xoắn lại một trận, khẩn trương.

Lúc này một bóng dáng nhảy vào trong phòng, dọa nàng: "A a a!"

"Tiểu hồ ly, vì sư đến nháo động phòng." Khăn voan che lại không thấy đáng người, giọng nói kia lại làm nàng bình tĩnh.

Nàng kéo khăn voan xuống: "Sư phụ!"

"Này này này, kéo khăn voan lại, không được mở bậy." Một thân hần toàn mùi rượu, nhưng không có dáng vẻ của người say rượu. Đang muốn thay nàng kéo khăn voan lại, tay hần chỉ vào mặt nàng, "Phốc."

Dự cảm không lành.

"Ha ha ha ha! Tiểu hồ ly nguoi.... .. Ha ha ha, được..... .. Khụ, thật khá." Hần cười to, "Cứ như thường ngày không phải là đáng yêu sao? Tăng phấn trên mặt kia, giống như là muốn hù chết người vậy! Tiểu hồ ly không được cử động, phấn sẽ rơi xuống...."

Đội hần cười xong, nàng mở miệng nói: "Sư phụ nguoi....." Là tôi đưa nàng đi sao? Nàng không muốn lập gia đình, nàng thậm chí nghĩ cả đời sẽ ở bên cạnh người.

"Tốt lắm, não động phòng xong rồi, nhìn nguoi cũng tốt lắm, sư phụ yên tâm rồi. Chờ một chút nữa Tào Viên sẽ đến đây, tiểu hồ ly, vì sư chúc nguoi tân hôn vui vẻ!" Nói xong đứng dậy muốn rời đi.

"Sư phụ!" Nàng kêu to.

【Thì ra không phải đến để đưa ta đi.....】

"Sao thế?" Hần dừng lại bước chân.

"Ta nghĩ muốn trò chuyện với nguoi." Nàng nói.

"Có cái gì muốn nói không thể đợi ngày khác sao....."

"Nếu không nói sẽ không kịp! Ngày mốt chính là Trung thu!" Nàng hô.

Đầu tiên người hần cứng lại, rồi sau đó không có cách nào khác: "Nói mau đi."

Nàng hít sâu một hơi, sau đó mở miệng: "Ta thích sư phụ, ta nghĩ muốn gả cho nguoi."

"Tiểu hồ ly đừng ồn ào, nguoi biết rõ là.... .."

"Ta biết ta không thể, ta biết!" Giọng nói của nàng run rẩy, bởi vì nếu không kiềm chế được thì nước mắt sẽ chảy xuống. "Ta chỉ là muốn hỏi một chút, nguoi có hay không một chút.... .. Khó chịu?"

Kỳ thật điều nàng muốn hỏi không chỉ có thế, muốn nói không chỉ có thế. Nhưng không thể nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 4.2

Edit: Tiểu Phong Tranh

【Người có từng hối hận dù chỉ một chút? Khi người quyết định gả ta cho Tào Viện.】

【Người có từng khó chịu dù chỉ một chút? Một khắc nhìn thấy ta ngồi trên kiệu hoa kia.】

【Người có từng không có sự lựa chọn nào khác? Khi phát hiện đã tổn thương ta thật nặng nề.】

【Người có xúc động dù chỉ một chút? Khi ly khai nữ nhân đã ở bên người lâu đến vậy.】

【Người có từng lưỡng lự dù chỉ một chút? Khi nhìn ta đau khổ, có một chút muốn rời bỏ trò chơi này?】

【Người có muốn cười dù chỉ một chút? Khi phát hiện chúng ta chẳng qua chỉ là người phạm, không thể thay đổi vận mệnh.】

【Một chút thôi, một chút là được rồi. Nói cho ta biết, có được không?】

Hắn nhìn chằm chằm nàng, một lúc lâu, thờ thật dài: "Nếu ta nói có, ngươi có dễ chịu hay không?"

Kết quả vẫn là khóc. Nàng lắc đầu: "Không biết, ta không biết....Người nói lời thật.... ... Là được rồi."

"Có."

Bộ dạng hân hoan thương, giống như trong chớp mắt đã hóa thành ông lão: "Tiểu hồ ly, đâu chỉ là một chút? Sao ta lại không do dự? Sao ta lại không nghĩ muốn cưới ngươi?"

【Nhưng không thể được. Ta không thể, ta còn việc chưa hoàn thành. Là ta khơi mào, ta phải gánh lấy. Ta không muốn ngươi đau lòng, cho nên phải giấu đi.】

Ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn, là Tào Viện.

Hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng nhảy ra ngoài cửa sổ.

"Vì sự một đời mình mất, lại thua bởi cô đơn trong tay ngươi."

Hình bóng kia nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ.

... ..

"Sự phụ đừng nhìn." Nàng rầu rĩ nói.

"Ta cảm thấy sau khi thành thân tiểu hồ ly có vẻ biến đổi, chỉ tiếc lúc nhỏ vì sự nhìn không rõ. Vẫn là thừa dịp bây giờ xem cho đủ."

Ngày mốt là Trung thu, là ngày hắn xuất binh.

Nàng không vì thế mà tức giận: "Muốn nhìn chờ người trở về nhìn tiếp! Còn nhìn? Không cho ngươi nhìn!"

"Tiểu hồ ly ngươi nham vàng sao? Cũng không phải vì sự khinh thường ngươi. Thành phú bà liền kiêu ngạo?"

"Ta mới không có, người nói lung tung!"

"Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi! Không kêu sự phụ? Quá lố bịch!"

"Không được!"

"Còn dám tranh luận? Trưởng thành rồi, cánh cứng rồi, bay đi rồi, ta sẽ không phải là sự phụ ngươi nữa! Đi, đi xách nước!"

"Vương gia...."

"Kêu Hạ Quân! Nói nữa, phạt cả ngươi! Không thấy bốn vương đang giáo huấn đồ nhi sao!"

Tào Viện dờ khóc dờ cười.

... ..

"Hoàng vị thực sự tốt đến như vậy? Tốt, đáng giá đến mức người đánh đổi cả tính mạng?"

"Ta cũng không biết có phải thực sự tốt như vậy không. Ta thấy nhiều người muốn đoạt như vậy, vì thế nghĩ muốn ta cũng muốn đến ngồi thử xem, nếu không tốt như vậy, trả lại cho Hoàng huynh là được. Lần đầu tiên.... .. Gặp được đối thủ có thực lực tương đương, đùa rất vui. Hoàng huynh là người thông minh khó gặp, kỳ phùng địch thủ, ta thực chờ mong."

"Được rồi." Nàng buồn bã.

【Hóa ra, tất cả, ở trong mắt hắn chỉ là trò chơi, nhận nàng làm đồ đệ cũng vậy đi. Chẳng qua ngày đó hắn suy nghĩ nông nổi, muốn nhận đồ đệ đùa vui thôi.】

"Tiểu hồ ly, ngươi nhớ rõ ngày đó ta gặp ngươi không?"

Nàng gật gật đầu.

【Nhớ rõ, sao lại không nhớ rõ chứ? Cả đời cũng sẽ không quên.】

Ngày đó phổ thật âm ỉ, thế nhưng khi nhìn thấy hắn, cả thế giới dường như im lặng.

"Ta thấy đời người chẳng qua chỉ là một trò chơi, ta đùa giỡn cả thiên hạ, đùa giỡn tất cả, thứ có thể đùa giỡn ta đều làm, vạn cơ may ngày này ta cũng nhúng tay. Dù sao cùng lắm thì đền mạng, kiếp sau nghiêm túc lại. Ta cho rằng có thể không để ý thiên mệnh, bây giờ ta lại mong muốn ông trời có thể nói cho ta biết."

【Sớm nói cho ta biết ta có thể gặp gỡ ngươi, sớm cho ta biết ta không còn thanh khiết, sớm nói cho ta biết dù đời người là một giấc mộng ta cũng nên tiếp tục bước tới, bởi vì trong mộng có ngươi.】

【Sớm để ta tỉnh mộng, sớm khiến cho ta thu tay lại, sớm để ta buông xuống. Cho ta một thân phận bình thường, trí tuệ bình thường, gia thế bình thường. Ta chắc chắn sẽ rất yêu ngươi, tận lực của ta, dù là đánh đổi cả tính mạng.】

Nhưng hiện giờ mạng của ta không thuộc về ta nữa, mà là thuộc về hai vạn tướng sĩ của ta, thuộc về trăm họ trong thiên hạ, có lẽ cũng thuộc về ngươi, nhưng mà nhất định phải cho ta nợ.】

"Lúc ta gặp ngươi, liền biết ngươi khác với các cô nương khác, trong mắt ngươi không phải thuận theo mà là bất khuất, không phải yếu mềm mà là kiêu ngạo. Ta giống như, giống như thấy quá khứ của ta.】

【Ban đầu chỉ nghĩ là muốn chơi đùa, nhưng đùa, đùa mãi.... Cũng khiến chính mình bị cuốn vào trò chơi. Ngươi nói xem, có phải ta không thất bại hay không?】

"Tiểu hồ ly, nếu có thực sự kiếp sau.... .. Có thể cầu xin ngươi, chờ ta một chút, được không?"

Nước mắt của nàng chảy thành dòng.

【Chờ, ta chờ, cho dù có là cả đời cũng chờ.】

Bạn đang đọc truyện *Kinh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 5

Edit: Tiểu Phong Tranh

Trung thu, Hạ Thành để đứng trên tường thành, tóc đen theo gió tung bay, một thân quân phục.

Ở phía dưới, đối diện người chỉ mặc y phục màu xanh, có vẻ thua kém, sắc mặt bình tĩnh đích không giống như người sắp ra sa trường đánh trận.

"Hoàng đệ, nếu đầu hàng, ta có thể cân nhắc việc buông tha cho người của ngươi."

"Không cân nhắc việc buông tha cho ta?" Người nọ cười khê, "Vốn là ruột thịt, đâu khác gì nhau đâu. Ngươi nói có phải hay không, Hoàng huynh?"

"Ta chê cười. Dùng một mạng của ngươi đổi lấy mạng của hai vạn binh sĩ, cũng coi như đáng giá. Một câu thôi, đổi hay không đổi?"

"Mẹ nó, ta thật hối hận." Hần thì thảo tự nói, "Thật là đủ khiêm tốn."

【Nàng thật ngốc nghếch.】

Trống trận gõ một tiếng.

"Đổi, hay là không đổi?"

【Tiểu hồ ly, thật xin lỗi....】

"Ta đổi. Đến đây đi, Hoàng huynh, mau tới bắt ta." Hần làm ra vẻ cười khể, nói.

"Vương gia!" Tướng sĩ phía sau hoảng hốt.

"Chư vị huynh đệ, Hạ mỗ nợ mọi người lần này." Hần cười đến vân đạm phong khinh [1], chậm rãi đi hướng địch thành.

[1] Cá khúc là cười điềm nhiên như mây gió. Vân đạm phong khinh = Mây gió điềm nhiên.

Chờ hần để cho người khác tường thành.

"Dứt khoát như vậy, trăm có chút hoài nghi có cạm bẫy hay không."

"Vậy ngươi cứ từ từ hoài nghi đi."

【Một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ cảm nhận được bất đắc dĩ như vậy. Hoàng huynh, ngươi chờ đi.】

"Giải vào địa lao." Đông Phương Lưu Thủy nhìn hần một, lạnh lùng nói.

... ..

"Nếu một ngày nào đó sư phụ chết, tiểu hồ ly, ngươi sẽ làm thế nào?"

"Khóc."

【Ừ, đáp án coi như vừa lòng. Tuy rằng cũng không nói gì đó giống như sẽ chết cùng sư phụ, chẳng qua, bỏ đi.】

"Khóc bao lâu?"

"Thật lâu."

【Như vậy cũng không sai. Được.】

"Vậy sau đó?"

"Ách.... Đi ăn một chút gì."

"Sau đó?"

【Ta chết rồi ngươi còn có tâm tình ăn cái gì? Đây là đạo lý gì hả!】

"Ngủ một giấc."

Hần phải tức giận.

"Vậy sau đó nữa?"

Nàng cười đến thanh thuần: "Sẽ không khó chịu nữa!"

"Vi sư cầu xin ngươi, sau này nói chuyện với vi sư, đừng thành thật như vậy có được không!?"

... ..

Pháp trường thật âm ỹ.

Nghe nói là thủ lĩnh phản quân - Cửu Vương gia đã bị bắt, hôm nay sẽ hành hình.

"Ngay cả thân đệ của mình cũng trăm, Hoàng thượng này đúng là không dễ đối phó."

"Chưa nói đến là huynh đệ, chỉ nói sao có thể trăm Vương gia? Như vậy có thể coi là công đạo sao?"

"Đừng nói nữa, dẫn người tới rồi kìa."

Cửu Vương gia một thân áo trắng, bị người áp chế dẫn lên. Một đầu tóc đen có chút lộn xộn, lại không che được khuôn mặt tuấn mỹ vô song kia. Nhóm quần chúng có chút khâm phục, có tiếc hận, có nói xấu.

Hắn không có bộ dáng nên có của phạm nhân, bình tĩnh thông dong, trên người cũng sạch sẽ. Đó là tôn nghiêm và kiêu ngạo của hắn, nàng biết.

【Khuôn mặt sư phụ gầy đi một vòng, cằm cũng có vẻ nhọn hơn, xem ra cuộc sống lao lý cũng không quá tốt.】

Nàng đứng ở hàng đầu cạnh pháp trường, thấy đau khổ vô cùng. Đào phủ là đại hán, không quan tâm ồn ào xung quanh, tiếp theo bắt đầu múa đao.

Trên trán nàng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đao một lần lại một lần dừng lại trên cổ sư phụ, đao kia giống như chạm đến dây đàn trong lòng nàng, một lần vung lên lại một lần nhảy múa trong lòng nàng, vài thứ sẽ chấm dứt.

Sư phụ thoáng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Sắc mặt của nàng rất khó coi, môi khẽ mấp máy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Đừng nhìn....." Hắn dùng thần ngữ [2] nói, "Sư phụ mất rồi, không ai đỡ người ngủ, chẳng may bị ác mộng dọa sợ phải làm sao?"

[2] Thần ngữ: ngôn ngữ kiểu chỉ mấp máy môi.

"Đã lớn rồi, không cần người đỡ ngủ." Nàng nói.

"Cũng phải. Tiểu hồ ly đã lập gia đình rồi, không cần sư phụ đỡ nữa."

"Sư phụ.... .." Nàng muốn nói, lại không biết nên nói cái gì, "Sẽ, sẽ rất đau đúng không?"

Nhưng nàng mở miệng xong liền hối hận, hỏi vấn đề ngu xuẩn này làm gì.

Hắn cười: "Không biết đâu, sư phụ lại chưa từng bị người khác chém đầu."

Khóe mũi cay cay, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Đao lại một lần nữa dừng trên cổ hắn, lòng của nàng giống như bị ai đó cắt ra.

Hắn lại giống như không có chuyện gì: "Tiểu hồ ly, khi đó người nói, sẽ nhớ kỹ sư phụ cả đời, giờ còn tính không?"

Nàng khó khăn gật đầu.

"Phải không?"

Nàng chỉ nhìn khuôn mặt hắn, liền đã quên đi đao phủ. Đại hán kia hét lớn một tiếng, vung đao lên.

"Tiểu hồ ly còn nhỏ như vậy....."

Nàng chuyên chú nhìn xem hắn muốn nói gì.

"Kiếp sau gặp."

Đao hạ xuống. Một mảnh đỏ tươi. Một tiếng khóc hét lớn tê tâm liệt phế.

Về sau nàng và Tào Viện sinh ba đứa nhỏ. Hai nam một nữ, lão Đại giống hắn, hai đứa trẻ còn lại giống nàng. Hai đứa bé trai tên Tào Dụ và Tào Tuấn, con gái tên Tào Tư Quân.

Tư Quân [3], đúng vậy.

Nàng rất muốn hắn.

[3] Tư là nhớ. Tư Quân là nhớ Quân.

... ..

Lại qua thật nhiều năm. Ba đứa nhỏ đều lập gia đình, nàng cũng đã đến tuổi cận cổ hiếm thấy.

"Bạn già, đỡ ta vào trong viện ngồi." Nàng gọi về phía trong phòng.

Tào Viện chậm rãi đi tới, nâng nàng dậy.

【Nếu sư phụ ở đây, nhất định hẳn sẽ nói: "Cũng không nghĩ lại xem, ta cũng thành lão nhân rồi, hồ ly lão mập nàng còn muốn ta đỡ?" Sau đó sẽ cẩn thận đỡ ta như cũ.】

Nghĩ nghĩ, nàng không khỏi cười ra tiếng.

"Suy nghĩ cái gì?" Hắc ôn nhu hỏi.

"Không có gì." Nàng trả lời.

Hắn đỡ nàng ngồi xuống ghế trong viện: "Muốn uống trà không?"

"Được, đi pha đi."

Hắn lại xoay người đi vào trong phòng.

【Thật tốt, nam nhân tốt như vậy, cứ thế gả cho ta cả đời... ..】

Tư Quân thường hỏi sư phụ nàng là người như thế nào, nàng nói hắn không phải người, là thần tiên trên trời. Vì phạm phải giới luật của trời mà bị biếm đến trần gian lịch kiếp.

Chỉ có người cuồng vọng như hắn, điên rồ ngốc nghếch như hắn, vô lại như hắn, mới có thể chết đi tiêu sái như vậy. Tư thái như thế, không phải ai cũng có được.

... ..

Mùa thu nào đó, trong viện có chút lạnh.

"Sau này, ta chính là sư phụ ngươi. Ngươi tên là gì?"

"Vi sư tên là Hạ Quân. Sau này, ngươi tên.... .. Hạ Tiểu Hồ, được rồi."

"Không tốt sao?"

"Vây được rồi."

Nàng nghĩ tới lần đầu gặp hắn, dung nhan hắn tuyệt mỹ..... Hắn cười, hoặc là vân đạm phong khinh, hoặc sang sảng hoặc khoa trương hoặc bất đắc dĩ.

Nàng ngồi ở trong viện, ánh mắt có chút rã rời, nhẹ nhàng nhìn về phương xa.

Rất xa, dường như có người đi về phía nàng. Tóc đen tung bay, một thân áo xanh, gió thổi loạn tóc hắn lên.

Hắn vươn tay với nàng.

"Tiểu hồ ly, vi sư nghĩ rồi, cảm thấy được kiếp sau vẫn là lâu lắm, cho nên tới đón ngươi trước thời hạn."

Nàng nở nụ cười, lại mang theo nước mắt.

"Vẫn đứng đó sao? Còn không mau đến đây?"

Nàng cũng vươn tay, không chút do dự đưa tay cho hắn.

Trong trời đất mênh mông, mơ hồ có hai người nắm lấy tay nhau, đi về phía phương xa, càng lúc càng xa.

_ Hoàn _

Bạn đang đọc truyện *Kinh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

